

På förmiddagarna när barnen var i skolan kunde jag hjälpa husmodern att skala potatis så det räckte till två mål åt husets invånare. På eftermiddagarna kunde jag hjälpa barnen med läxor eller utmana dem i någon fysisk aktivitet. På bakgården spelade jag tuffa fotbollsmatcher med grabbarna, oavsett väder. UNO har jag spelat så det räcker för en hel livstid och jag önskar att jag räknat hur många flätor jag flätat. På kvällarna hjälpte jag till att förbereda frukostar. Varje måndag försökte jag sjunga ukrainska psalmer i kyrkans ungdomskör, och jag fick göra tre studiebesök i barnens skolor. En helg tillbringade jag på sommarhemmet i Luts hos underbara Sergej och Vera.

En vecka fick vår församling besök av ett missionärgäng från Holland. Jag följde med dem och delade ut över 300 matpaket till stadens fattiga och gamla. Efter sju livsomvälvande veckor är jag nu hemma igen. Jag hoppas och tror att jag har varit till uppmuntran för barnen i deras vardag. Många har blivit mer motiverade till att plugga engelska och har utvecklats enormt i sitt engelska tal! Jag hoppas att jag har kunnat vara en förebild i min tro, och i min attityd att bry mig om andra. Jag vet också att de är bättre fotbollsspelare nu, än när jag kom. Ändå är jag övertygad om att barnen här lärt mig mer om livet än vad jag har lärt dem, och det är jag evigt tacksam för. Denna resa kommer jag bära med mig och bevara i mitt hjärta, förhoppningsvis så länge jag lever. Jag ser fram emot att komma tillbaka och hälsa på dem igen någon dag!

// Louise Sedin

Personerna har inget stöd av samhället och är annars hänvisade till ett fortsatt trasigt liv på gatan. Verksamheten är helt beroende av de gåvor och bidrag som kommer från olika organisationer och privatpersoner. Det jag såg gav mig en bild över hur svensk fattigvård kunde se ut för 100 år sedan. Det var en skakande upplevelse och kändes helt otroligt i ett EU land 2018. Stort TACK för denna oförglömliga och fantastiska resa!

//Tina Ramic

Reflektioner från Gun.

När Carina Eriksson berättade om Filippus hjälpsändnings resa till Rumänien blev jag intresserad att följa med. Framförallt för att jag förstod att det skulle bli en resa med ett helt annorlunda innehåll än jag tidigare varit med om. Jag fick helt rätt! Att med buss färdas 100 tals mil genom Europa tillsammans med trevliga personer, hänvisade till varandra i en enkel men strukturerad bussvardag är lite av en ungdomsdröm. Efter en övernattnings i bussen på en rastplats nästan i Polen smakar frukost med hårdbröd och Polarbröd med olika tillbehör alldeles särskilt gott! Till och med pulverkaffet blir njutbart.

Tidigare har Tina beskrivit de olika besök som vi fick göra. Med i vår hjälpsändning hade vi med ett stort antal blöjförpackningar. De lämnades över till Viorel, mannen som arbetade på "Hospicet". Mötet med den mannen lämnade mig inte oberörd. På hemresan gjorde vi ett besök vid koncentrationslägret Stutthof i norra Polen. Det är omöjligt att förstå vad som verkligen försiggick innanför dessa taggtrådsstängsel och baracker. Men som den polska guiden sa vid minnesmonumentet - "det kommer smygande." Känslan och inre bilder från denna resa kommer att finnas kvar länge.

Tack för trevlig gemenskap och tack alla som såg till att resan gick bra och säkert fram.

// Gun Melinder

Gasugnar från Stutthof